

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 28 listopada 2024 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych – Dyrektywa (UE) 2016/680 – Artykuł 4 ust. 1 lit. a)–c) – Artykuł 8 ust. 1 i 2 – Artykuł 10 – Osoba, której przedstawiono zarzuty – Rejestracja policyjna danych biometrycznych i genetycznych – Przymusowe wykonanie – Cele zapobiegania przestępczości i wykrywania czynów zabronionych – Wykładnia wyroku z dnia 26 stycznia 2023 r., Ministerstvo na vatreshnite raboti (Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych przez policję) (C-205/21, EU:C:2023:49) – Obowiązek wykładni zgodnej – Ocena „bezwzględnej niezbędności” przetwarzania danych wrażliwych – Rola właściwych organów

W sprawie C-80/23

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Sofijski gradski sad (sąd dla miasta Sofii, Bułgaria) postanowieniem z dnia 14 lutego 2023 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 14 lutego 2023 r., w postępowaniu karnym przeciwko:

V.S.,

przy udziale:

Ministerstvo na vatreshnite raboti, Glavna direktsia za borba s organiziranata prestapnost,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: I. Jarukaitis, prezes czwartej izby, pełniący obowiązki prezesa piątej izby, D. Gratsias (sprawozdawca) i E. Regan, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Richard de la Tour,

sekretarz: R. Stefanova-Kamisheva, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 20 marca 2024 r.,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu rządu bułgarskiego – T. Mitova i T. Tsingileva, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: bułgarski.

- w imieniu rządu węgierskiego – Zs. Biró-Tóth i Z. Fehér, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – A. Bouchagiar, C. Georgieva, H. Kranenborg i F. Wilman, w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 13 czerwca 2024 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 6 lit. a) i art. 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. 2016, L 119, s. 89).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania karnego wszczętego przeciwko V.S. i zmierzającego do przymusowego wykonania zebrania jej danych biometrycznych i genetycznych dla celów ich rejestracji.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motyw 37 dyrektywy 2016/680 przewiduje:

„Dane osobowe, które z racji swego charakteru są szczególnie wrażliwe w świetle podstawowych praw i wolności, wymagają szczególnej ochrony, gdyż kontekst ich przetwarzania może powodować poważne ryzyko naruszenia podstawowych praw i wolności [...]. Przetwarzanie takich danych powinno być [...] dozwolone prawem, gdy osoba, której dane dotyczą, udzieliła wyraźnej zgody na szczególnie dla niej inwazyjne przetwarzanie. Niemniej sama zgoda osoby, której dane dotyczą, nie powinna stanowić podstawy prawnej przetwarzania takich wrażliwych danych osobowych przez właściwe organy”.

- 4 Artykuł 1 tej dyrektywy, zatytułowany „Przedmiot i cele”, przewiduje w ust. 1:

„Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w tym ochrony przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobiegania takim zagrożeniom”.

5 Zgodnie z art. 3 wspomnianej dyrektywy:

„Na użytek niniejszej dyrektywy:

[...]

7) »właściwy organ« oznacza:

a) organ publiczny właściwy do zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych lub wykonywania kar, w tym ochrony przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobiegania takim zagrożeniom; lub

b) inny organ lub podmiot, któremu prawo państwa członkowskiego powierza sprawowanie władzy publicznej i wykonywanie uprawnień publicznych do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w tym ochrony przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobiegania takim zagrożeniom;

[...]”.

6 Artykuł 4 tej dyrektywy, zatytułowany „Zasady dotyczące przetwarzania danych osobowych”, stanowi w ust. 1:

„Państwa członkowskie zapewniają, by dane osobowe były:

a) przetwarzane zgodnie z prawem i rzetelnie;

b) zbierane w konkretnych, wyraźnych i uzasadnionych celach i nieprzetwarzane w sposób niezgodny z tymi celami;

c) adekwatne, stosowne i nienadmierne do celów, dla których są przetwarzane;

[...]”.

7 Artykuł 6 dyrektywy 2016/680, zatytułowany „Rozróżnianie poszczególnych kategorii osób, których dane dotyczą”, ma następujące brzmienie:

„Państwa członkowskie zapewniają, by administrator – w stosownym przypadku i w miarę możliwości – wyraźnie rozróżniał dane osobowe poszczególnych kategorii osób, których dane dotyczą, takich jak:

a) osoby, w stosunku do których istnieją poważne podstawy, by przypuszczać, że popełniły lub zamierzają popełnić czyn zabroniony;

[...]”.

- 8 Zgodnie z art. 8 tej dyrektywy, zatytułowanym „Zgodność przetwarzania z prawem”:
- „1. Państwa członkowskie zapewniają, by przetwarzanie było zgodne z prawem wyłącznie wówczas i w zakresie, w jakim jest ono niezbędne do wykonania zadania realizowanego przez właściwy organ w celach określonych w art. 1 ust. 1 oraz ma podstawę w prawie Unii lub prawie państwa członkowskiego.
2. Prawo państwa członkowskiego regulujące przetwarzanie w zakresie stosowania niniejszej dyrektywy określa co najmniej powody przetwarzania, dane osobowe mające podlegać przetwarzaniu oraz cele przetwarzania”.
- 9 Artykuł 10 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Przetwarzanie szczególnych kategorii danych osobowych”, stanowi:
- „Przetwarzanie danych osobowych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub światopoglądowe lub przynależność do związków zawodowych oraz przetwarzanie danych genetycznych, danych biometrycznych w celu jednoznacznego zidentyfikowania osoby fizycznej, danych dotyczących zdrowia lub danych dotyczących seksualności i orientacji seksualnej osoby fizycznej jest dozwolone wyłącznie wtedy, jeżeli jest bezwzględnie niezbędne, podlega odpowiednim zabezpieczeniom dla praw i wolności osoby, której dane dotyczą, oraz:
- a) jest dopuszczone prawem Unii lub prawem państwa członkowskiego;
- b) jest niezbędne dla ochrony żywotnych interesów osoby fizycznej, której dane dotyczą, lub innej osoby; lub
- c) takie przetwarzanie dotyczy danych osobowych w sposób oczywisty upublicznionych przez osobę, której dane dotyczą”.

Prawo bułgarskie

NK

- 10 Na mocy art. 11 ust. 2 Nakazatelen kodeks (kodeksu karnego), w brzmieniu mającym zastosowanie w sprawie w postępowaniu głównym (zwanego dalej „NK”), przestępstwa są popełnione umyślnie, gdy sprawca czynu jest świadomy jego charakteru lub gdy zamierzał wywołać skutki wynikające z przestępstwa, lub gdy pozwolił na popełnienie przestępstwa. Znaczna większość przestępstw określonych w NK może być popełniona umyślnie.

NPK

- 11 W art. 46 ust. 1 i art. 80 Nakazatelno-protsesualen kodeks (kodeksu postępowania karnego), w brzmieniu mającym zastosowanie w sprawie w postępowaniu głównym (zwanego dalej „NPK”), przewidziano, że czyny zabronione są ścigane albo z urzędu, a mianowicie oskarżenie wnosi prokurator, albo z oskarżenia prywatnego. Prawie wszystkie przestępstwa określone w NK są ścigane z urzędu.

- 12 Zgodnie z art. 219 ust. 1 NPK, „jeśli istnieją wystarczające dowody na to, że dana osoba jest winna popełnienia przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego”, należy powiadomić ją o treści zarzutów i nabywa ona status podejrzanego. Można stosować w stosunku do niej różne środki przymusu procesowego, przeciwko którym może się ona bronić, to jest przedstawiać wyjaśnienia lub dowody.
- 13 Zgodnie z NPK czynności dochodzeniowe przeprowadzane w toku postępowania przygotowawczego w celu zebrania dowodów, prowadzące do naruszenia prywatności osób fizycznych, podlegają co do zasady uprzedniemu uzyskaniu zezwolenia sądu.
- 14 Do tych czynności dochodzeniowych należy w szczególności kontrola osoby przewidziana w art. 158 NPK. Kontrola ta służy w istocie ustaleniu cech fizycznych danej osoby i może obejmować, w razie potrzeby, wykonywanie fotografii oraz pobieranie odcisków palców i próbek w celu ustalenia profilu DNA. Wspomniana kontrola odbywa się za zgodą danej osoby. W przypadku odmowy tej osoby kontrola podlega przymusowemu wykonaniu, z zastrzeżeniem uprzedniego zezwolenia sądu, z wyjątkiem przypadków niecierpiących zwłoki, w których to przypadkach wnioski o sądowe zatwierdzenie należy złożyć a posteriori.
- 15 W tych ramach akta sprawy karnej zostają przekazane do właściwego sądu, który może zapoznać się ze wszystkimi materiałami, aby ocenić, czy wniosek o uprzednie udzielenie zezwolenia lub o zatwierdzenie a posteriori jest uzasadniony.

ZMVR

- 16 Na mocy art. 6 zakon sa Ministerstvo na vatreshnite raboti (ustawy o ministerstwie spraw wewnętrznych, DV nr 53 z dnia 27 czerwca 2014 r.), w brzmieniu mającym zastosowanie w sprawie w postępowaniu głównym (zwanej dalej „ZMVR”), ministerstwo spraw wewnętrznych realizuje określone podstawowe czynności, w tym czynności operacyjno-dochodzeniowe, czynności nadzoru, czynności związane z prowadzeniem postępowań przygotowawczych i czynności dotyczące informacji.
- 17 Zgodnie z art. 27 ZMVR dane zarejestrowane przez policję na mocy art. 68 tej ustawy są wykorzystywane wyłącznie do ochrony bezpieczeństwa narodowego, walki z przestępczością i utrzymania porządku publicznego.
- 18 Artykuł 68 ZMVR ma następujące brzmienie:
 - „1. Organ policji dokonuje rejestracji policyjnej podejrzanych o popełnienie umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego [...].
 2. Rejestracja policyjna stanowi kategorię przetwarzania danych osobowych osób, o których mowa w ust. 1, które odbywa się na warunkach określonych w niniejszej ustawie.
 3. Do celów rejestracji policyjnej organ policji:
 - 1) zbiera dane osobowe wskazane w art. 18 [zakon za balgarskite lichni dokumenti (ustawy o bułgarskich dokumentach tożsamości)];
 - 2) przeprowadza procedurę daktyloskopii i fotografowania osób;

- 3) pobiera próbki w celu ustalenia wzoru profilu DNA osób.
4. Do wykonywania czynności, o których mowa w ust. 3 pkt 1, nie jest wymagana zgoda danej osoby.
5. Osoby są zobowiązane do współpracy oraz do nieutrudniania czynności i nieustanawiania przeszkód dla organów policji przy wykonywaniu czynności, o których mowa w ust. 3. Jeżeli osoba odmawia wykonania czynności, o których mowa w ust. 3 pkt 2 i 3, przeprowadza się je z zastosowaniem przymusu, za zgodą sędziego sądu pierwszej instancji właściwego w odniesieniu do przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, o którego popełnienie osoba ta jest podejrzana.

[...]”.

NRISPR

- 19 Naredba za reda za izvarshvane i snemane na politseyska registratsia (rozporządzenie regulujące szczegółowe warunki stosowania rejestracji policyjnej, DV nr 90 z dnia 31 października 2014 r.), w brzmieniu mającym zastosowanie w sprawie w postępowaniu głównym (zwane dalej „NRISPR”), uściśla szczegółowe warunki stosowania rejestracji policyjnej przewidzianej w art. 68 ZMVR.
- 20 Na mocy art. 11 ust. 2 NRISPR osoba podlegająca rejestracji policyjnej otrzymuje oświadczenie do wypełnienia, w którym może ona wyrazić swoją zgodę lub brak zgody w odniesieniu do środków dotyczących fotografowania, daktyloskopii i pobrania DNA. Na mocy art. 11 ust. 4 NRISPR w wypadku braku zgody tej osoby policja wnosi do właściwego sądu wnioski o zezwolenie na przymusowe wykonanie tych środków.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 21 Postanowieniem z dnia 1 marca 2021 r. V.S. przedstawiono na podstawie art. 255 i art. 321 ust. 2 i 3 NK zarzuty udziału wraz z trzema innymi osobami w zorganizowanej grupie przestępczej utworzonej w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, w ramach działalności dwóch spółek handlowych, i zmierzającej do popełniania w porozumieniu na terytorium bułgarskim przestępstw oszustwa przy ustaleniu i zapłacie zobowiązań podatkowych z tytułu podatku od wartości dodanej.
- 22 W następstwie doręczenia wspomnianego postanowienia o przedstawieniu zarzutów organy policyjne, które są właściwymi organami w rozumieniu art. 3 pkt 7 dyrektywy 2016/680, wezwały V.S. do poddania się rejestracji policyjnej przewidzianej w art. 68 ZMVR. Przedłożono jej formularz oświadczenia, w którym wskazała ona, że została powiadomiona o istnieniu podstawy prawnej umożliwiającej dokonanie tej rejestracji policyjnej i że odmawia ona poddania się zebraniu dotyczących jej danych daktyloskopijnych i fotograficznych dla potrzeb ich rejestracji oraz pobraniu próbki w celu ustalenia jej profilu DNA. Owe organy policyjne nie dokonały tego zebrania i zwróciły się do Spetsializiran nakazatelen sad (wyspecjalizowanego sądu karnego, Bułgaria) w celu jego przymusowego wykonania.

- 23 We wniosku organów policji skierowanym do tego sądu wskazano, że zgromadzono wystarczające dowody winy osób ściganych w ramach rozpatrywanego postępowania karnego, w tym winy V.S. Uściślono w nim, że jest ona formalnie ścigana za popełnienie przestępstwa wskazanego w art. 321 ust. 3 pkt 2 NK w związku z art. 321 ust. 2 NK i że odmówiła ona zgody na zebranie od niej danych daktyloskopijnych i fotograficznych dla potrzeb ich rejestracji oraz na pobranie próbki w celu ustalenia jej profilu DNA, przy czym wskazano podstawę prawną zbierania tych danych. Wreszcie w tymże wniosku zwrócono się do wspomnianego sądu o zezwolenie na przymusowe wykonanie tego zebrania danych. Do wspomnianego wniosku załączono jedynie odpisy postanowienia, w którym przedstawiono V.S. zarzuty, oraz wypełnionego przez nią formularza oświadczenia.
- 24 Powziąwszy wątpliwości co do zgodności z prawem Unii procedury rejestracji policyjnej, Spetsializiran nakazatelen sad (wyspecjalizowany sąd karny) postanowieniem z dnia 31 marca 2021 r. zwrócił się do Trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.
- 25 W szczególności poprzez pytanie trzecie sąd odsyłający dążył do ustalenia, czy art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680 oraz art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym, że w wypadku odmowy osoby, której przedstawiono zarzuty popełnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, dobrowolnej współpracy przy zbieraniu jej danych biometrycznych i genetycznych w celu ich rejestracji, właściwy sąd karny ma obowiązek zezwolić na przymusowe zbieranie takich danych, bez możliwości oceny przez ten sąd istnienia poważnych podstaw do stwierdzenia, że osoba, której dane dotyczą, popełniła zarzucane jej przestępstwo [wyrok z dnia 26 stycznia 2023 r., Ministerstvo na vatreshnite raboti (Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych przez policję), C-205/21, EU:C:2023:49, pkt 77, zwany dalej „wyrokiem Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I”].
- 26 Ponadto pytanie czwarte zmierzało do określenia w istocie, czy art. 10 dyrektywy 2016/680 rozpatrywany w związku z art. 4 ust. 1 lit. a)–c) i z art. 8 ust. 1 i 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym systematyczne zbieranie danych biometrycznych i genetycznych każdej osoby, której przedstawiono zarzuty popełnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, dla celów rejestracji tych danych, bez przewidzenia obowiązku właściwego organu związanego z określeniem i wykazaniem, po pierwsze, że to zbieranie danych jest niezbędne do realizacji zamierzonych konkretnych celów, i, po drugie, że cele te nie mogą być osiągnięte poprzez zebranie jedynie części tych danych (wyrok Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I, pkt 114).
- 27 W następstwie zmiany ustawodawczej, która weszła w życie w dniu 27 lipca 2022 r., Spetsializiran nakazatelen sad (wyspecjalizowany sąd karny) został rozwiązany, a sprawa w postępowaniu głównym została przekazana z tym dniem Sofijski gradski sad (sądowi dla miasta Sofii, Bułgaria), który jest sądem odsyłającym.
- 28 W wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I (pkt 110 i pkt 2 sentencji) Trybunał orzekł w odpowiedzi na pytanie trzecie, że art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680 oraz art. 47 i 48 Karty należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym, że w wypadku odmowy osoby, której przedstawiono zarzuty popełnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, dobrowolnej współpracy przy zbieraniu jej danych biometrycznych i genetycznych dla celów ich rejestracji, właściwy sąd karny ma obowiązek zezwolić na przymusowe wykonanie tego zbierania danych,

bez możliwości oceny, czy istnieją poważne podstawy do stwierdzenia, że osoba, której dane dotyczą, popełniła zarzucane jej przestępstwo, pod warunkiem że w prawie krajowym zagwarantowano następnie skuteczną kontrolę sądową przesłanek tego przedstawienia zarzutów, z którego wynika zezwolenie na przeprowadzenie wspomnianego zbierania danych.

- 29 W ramach odpowiedzi na pytanie czwarte Trybunał stwierdził, że przepisy krajowe przewidujące systematyczne zbieranie danych biometrycznych i genetycznych każdej osoby, której przedstawiono zarzuty popełnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, są co do zasady niezgodne z wymogiem wskazanym w art. 10 dyrektywy 2016/680, zgodnie z którym przetwarzanie szczególnych kategorii danych wskazanych w tym artykule powinno być dozwolone „wyłącznie wtedy, jeżeli jest bezwzględnie niezbędne” (wyrok Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I, pkt 128).
- 30 Co się tyczy konsekwencji, jakie sąd odsyłający powinien wywieść z tego stwierdzenia, Trybunał wyjaśnił w pkt 133 wspomnianego wyroku, że do tego sądu należy zweryfikowanie, czy w celu zagwarantowania skuteczności art. 10 dyrektywy 2016/680 możliwe jest dokonanie wykładni przepisów krajowych przewidujących to przymusowe wykonanie w sposób zgodny z prawem Unii. W szczególności sąd odsyłający powinien był zweryfikować, czy prawo krajowe umożliwia przeprowadzenie oceny „bezwzględnej niezbędności” zbierania zarówno danych biometrycznych, jak i danych genetycznych osoby, której dane dotyczą, dla celów rejestracji tych danych. W tym względzie powinna zwłaszcza istnieć możliwość weryfikacji, czy charakter i waga przestępstwa, o którego popełnienie podejrzewa się zainteresowaną osobę w postępowaniu karnym w sprawie głównej, lub inne istotne elementy mogą stanowić okoliczności wykazujące taką „bezwzględną niezbędność”. Ponadto należało upewnić się, że zebranie danych stanu cywilnego, które również przewidziano w ramach rejestracji policyjnej, nie umożliwia, samo w sobie, realizacji zamierzonych celów.
- 31 W pkt 134 tego wyroku Trybunał wskazał, że w sytuacji gdyby prawo krajowe nie gwarantowało takiej kontroli środka związanego ze zbieraniem danych biometrycznych i genetycznych, sąd odsyłający powinien zapewnić pełną skuteczność wspomnianego art. 10, oddalając wnioski organów policji o udzielenie zezwolenia na przymusowe wykonanie tego zbierania danych.
- 32 I tak, w świetle wszystkich względów przedstawionych w pkt 116–134 wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I Trybunał orzekł w odpowiedzi na pytanie czwarte, że art. 10 dyrektywy 2016/680 rozpatrywany w związku z art. 4 ust. 1 lit. a)–c) i z art. 8 ust. 1 i 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym przewidującym systematyczne zbieranie danych biometrycznych i genetycznych każdej osoby, której przedstawiono zarzuty popełnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, dla celów ich rejestracji, bez przewidzenia obowiązku weryfikacji i wykazania przez właściwy organ, po pierwsze, czy to zbieranie danych jest bezwzględnie niezbędne dla realizacji zamierzonych konkretnych celów, i, po drugie, czy te cele nie mogą być osiągnięte za pomocą środków stanowiących ingerencję mniejszej wagi w prawa i wolności osoby, której dane dotyczą (wyrok Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I, pkt 135 i pkt 3 sentencji).
- 33 W następstwie wydania tego wyroku sąd odsyłający zastanawia się nad konsekwencjami, jakie powinien wywieść z odpowiedzi Trybunału na pytanie czwarte, w szczególności w świetle rozważań przypomnianych w pkt 30 niniejszego wyroku, dla potrzeb rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku organów policyjnych mającego na celu przymusowe wykonanie zebrania danych osobowych rozpatrywanych w postępowaniu głównym.

- 34 W tym względzie, po pierwsze, sąd odsyłający twierdzi, że nie może przeprowadzić wskazanych w tym punkcie weryfikacji na podstawie wspomnianych w pkt 23 niniejszego wyroku dokumentów, które zostały mu przekazane przez te organy, mianowicie postanowienia o przedstawieniu V.S. zarzutów oraz formularza oświadczenia, w którym V.S. odmawia zgody na zebranie jej danych biometrycznych i genetycznych. Sąd ten uważa, że aby tego dokonać, powinien dysponować całością akt sprawy, co zakładałoby zastosowanie przez sąd odsyłający nie szczególnego przepisu przewidzianego w ramach procedury rejestracji policyjnej w art. 68 ust. 5 zdanie drugie ZMVR, lecz ogólnych przepisów NPK mających zastosowanie do wydania uprzedniego zezwolenia sądowego na przeprowadzenie czynności dochodzeniowych, które naruszają prywatność osób fizycznych, a w szczególności art. 158 tego kodeksu.
- 35 Po drugie, sąd odsyłający zauważa, że w pkt 100 i 101 wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I Trybunał orzekł, iż nie stoi w sprzeczności z art. 47 Karty okoliczność, że sąd rozpatrujący wnioski o wydanie zezwolenia na przymusowe zebranie danych biometrycznych i genetycznych osoby, której przedstawiono zarzuty, nie dysponuje dowodami, które doprowadziły do tego przedstawienia zarzutów, a tym samym nie może dokonać oceny tych dowodów.
- 36 Uważa on jednak, że stwierdzenie to opiera się na błędnym założeniu, iż dokonana przez sąd ocena dowodów uzasadniająca przedstawienie zarzutów w toku postępowania przygotowawczego mogłaby utrudnić przebieg dochodzenia, w toku którego dane te są zbierane.
- 37 W szczególności podkreśla on, że w ramach postępowania uregulowanego w art. 158 NPK ustawodawca bułgarski przewidział wykonywanie skutecznej kontroli sądowej oraz przekazanie sądowi akt sprawy, ale nie ma to miejsca w odniesieniu do rejestracji policyjnej. Jego zdaniem przyczyną tej różnicy w reżimie prawnym jest to, po pierwsze, że o zebranie danych w ramach tej rejestracji zwraca się policja, a nie prokuratura, a po drugie, że wspomniane zbieranie odbywa się wyłącznie w celu ewentualnego wykorzystania rozpatrywanych danych w przyszłości, gdyby zaszła taka potrzeba. Natomiast brak takiej skutecznej kontroli sądowej w takiej sytuacji nie ma jego zdaniem na celu ani zachowania tajemnicy dochodzenia, ani nieutrudniania przyszłych czynności dochodzeniowych podejmowanych w ramach danego postępowania karnego.
- 38 W tych okolicznościach sąd odsyłający uważa, że przed zażądaniem od właściwych organów przekazania akt postępowania karnego musi on uzyskać od Trybunału potwierdzenie, że taki wymóg nie jest sprzeczny z pkt 100 i 101 wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I, lub przeciwnie, wskazanie, że weryfikacje, o których mowa w pkt 133 tego wyroku, powinny zostać przeprowadzone wyłącznie na podstawie postanowienia o przedstawieniu zainteresowanej osobie zarzutów i jej oświadczenia o odmowie udzielenia zgody na zebranie jej danych biometrycznych i genetycznych.
- 39 Ponadto, na wypadek gdyby Trybunał dokonał takiego potwierdzenia, sąd odsyłający uważa, że w sytuacji gdy dysponuje już aktami postępowania karnego, powinien on dokonać oceny zasadności wspomnianego przedstawienia zarzutów.

40 W tych okolicznościach Sofijski gradski sad (sąd dla miasta Sofii, Bułgaria) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

- „1) Czy zapewniono przestrzeganie wymogu weryfikacji »bezwzględnej niezbędności«, o którym mowa w art. 10 dyrektywy 2016/680, zgodnie ze sposobem wykładni przedstawionym przez Trybunał w pkt 133 wyroku [Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I], jeżeli weryfikacja ta zostanie dokonana wyłącznie na podstawie postanowienia o przedstawieniu danej osobie zarzutów i jej pisemnej odmowy udzielenia zgody na zbieranie jej danych biometrycznych i genetycznych, czy też niezbędne jest, aby sąd dysponował całymimi aktami sprawy, które zgodnie z prawem krajowym są mu udostępniane w wypadku złożenia wniosku o zezwolenie na przeprowadzenie czynności dochodzeniowych wpływających na sferę prawną osób fizycznych, jeżeli wniosek ten złożono w sprawie karnej?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej [na pytanie pierwsze] – czy sąd, po przekazaniu mu akt sprawy, w ramach oceny »bezwzględnej niezbędności« na podstawie art. 10 w związku z art. 6 lit. a) dyrektywy 2016/680, może również ocenić, czy istnieją poważne podstawy do uznania, że podejrzany popełnił przestępstwo zarzucane w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów?».

W przedmiocie dopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

- 41 Komisja Europejska twierdzi, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest niedopuszczalny. W tym względzie uważa ona, że w wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I Trybunał przedstawił sądowi odsyłającemu wykładnię prawa Unii, od której zależy rozstrzygnięcie rozpoznawanego przez niego sporu. Ponadto podnosi ona, że pytania prejudycjalne opierają się na nieprawidłowym rozumieniu tego wyroku. Po pierwsze, w pkt 133 wspomnianego wyroku Trybunał nie wypowiedział się bowiem w przedmiocie kontroli, jaką powinien przeprowadzić sąd krajowy przed wydaniem zezwolenia na środek polegający na zbieraniu danych biometrycznych i genetycznych, a zatem nie nałożył na sąd odsyłający obowiązku przeprowadzenia szczegółowej weryfikacji w związku z tym zbieraniem. Po drugie, sąd ten zdaniem Komisji błędnie wywiódł z pkt 100 i 101 wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I, że Trybunał uznał za zgodną z prawem Unii ograniczoną kontrolę sądową przewidzianą w art. 68 ust. 5 ZMVR i z uwagi na to doszedł do błędnego wniosku, że istnieje sprzeczność między tymi punktami a pkt 133 tego wyroku.
- 42 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w ramach ustanowionej w art. 267 TFUE współpracy między Trybunałem i sądami krajowymi wyłącznie do sądu krajowego, przed którym zawisł spór i który powinien przyjąć na siebie odpowiedzialność za mające zapaść orzeczenie sądowe, należy dokonanie oceny, w świetle szczególnych okoliczności sprawy, zarówno konieczności wydania orzeczenia w trybie prejudycjalnym po to, aby tenże sąd krajowy był w stanie wydać swoje orzeczenie, jak i znaczenia dla sprawy pytań zadanych Trybunałowi. W związku z tym, jeśli postawione pytania dotyczą wykładni prawa Unii, Trybunał jest w zasadzie zobowiązany do wydania orzeczenia (wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Bauer i Willmeroth, C-569/16 i C-570/16, EU:C:2018:871, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 43 Odrzucenie wniosku sądu krajowego jest zatem możliwe tylko wtedy, gdy jest oczywiste, że wykładnia prawa Unii, o którą wnioskowano, nie ma żadnego związku ze stanem faktycznym lub przedmiotem sporu przed sądem krajowym, bądź gdy problem jest natury hipotetycznej lub

Trybunał nie dysponuje elementami stanu faktycznego albo prawnego, które są konieczne do udzielenia użytecznej odpowiedzi na pytania, które zostały mu przedstawione (wyrok z dnia 6 listopada 2018 r., Bauer i Willmeroth, C-569/16 i C-570/16, EU:C:2018:871, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 44 W drugiej kolejności należy również przypomnieć, że skutek wiążący orzeczenia w trybie prejudycjalnym nie stanowi przeszkody w tym, aby sąd krajowy, do którego wyrok jest skierowany, mógł uznać za konieczne ponowne zwrócenie się do Trybunału przed rozstrzygnięciem sporu przed nim zawisłego. Ponowne zwrócenie się może być uzasadnione w szczególności, w przypadku gdy sąd krajowy napotyka na trudności związane ze zrozumieniem lub zastosowaniem orzeczenia, gdy występuje do Trybunału z nowym pytaniem prawnym lub gdy przedstawia Trybunałowi nowe okoliczności, które mogłyby skłonić Trybunał do odpowiedzi w sposób odmienny na postawione wcześniej pytanie (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 marca 2003 r., Kaba, C-466/00, EU:C:2003:127, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 9 marca 2023 r., Pro Rauchfrei II, C-356/22, EU:C:2023:174, pkt 16 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 45 W niniejszym przypadku poprzez swoje pytania sąd odsyłający zmierza do uzyskania od Trybunału uściśleń dotyczących wymogu odnoszącego się do sądowej kontroli „bezwzględnej niezbędności” zbierania danych biometrycznych i genetycznych w rozumieniu art. 10 dyrektywy 2016/680, który jego zdaniem został wskazany w pkt 133 wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I, dla potrzeb rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosku bułgarskich organów policyjnych mającego na celu przymusowe wykonanie zebrania takich kategorii danych, przy czym wniosek ten leży właśnie u podstaw pytań prejudycjalnych, na które Trybunał odpowiedział w tym wyroku. Wynika z tego, że zadane pytania odnoszą się bezpośrednio do rozpatrywanego w postępowaniu głównym sporu i są istotne dla umożliwienia sądowi odsyłającemu rozstrzygnięcia tego sporu.
- 46 Co się tyczy argumentacji Komisji dotyczącej tego, że sąd odsyłający dokonał jakoby błędnej wykładni pkt 100, 101 i 133 wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I, dotyczy ona w rzeczywistości istoty zadanych pytań, a zatem nie może w istocie prowadzić do ich niedopuszczalności [zob. podobnie wyrok z dnia 27 października 2022 r., Proximus (Publiczne spisy abonentów wydawane w formie elektronicznej), C-129/21, EU:C:2022:833, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 47 Z powyższego wynika, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest dopuszczalny.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 48 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w ramach ustanowionej w art. 267 TFUE procedury współpracy między sądami krajowymi a Trybunałem do tego ostatniego należy udzielenie sądowi krajowemu użytecznej odpowiedzi, która umożliwi mu rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu. Mając to na uwadze, Trybunał powinien w razie potrzeby przeformułować przedłożone mu pytania. Ponadto Trybunał może wziąć pod rozwagę normy prawa Unii, na które sąd krajowy nie

powołał się w swoich pytaniach prejudycjalnych (wyrok z dnia 30 stycznia 2024 r., Direktor na Glavna direktsia „Natsionalna politsia” pri MVR – Sofia, C-118/22, EU:C:2024:97, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 49 W tym przypadku, jak wynika z pkt 29–32 niniejszego wyroku, w pkt 116–135 wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I Trybunał zbadał kwestię, czy prawo Unii stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, które nie nakładają na właściwe organy obowiązku weryfikacji i wykazania „bezwzględnej konieczności” zebrania zarówno danych biometrycznych, jak i danych genetycznych osoby, której dane dotyczą, w celu ich rejestracji.
- 50 W tym względzie należy przypomnieć, że pojęcie „właściwego organu” obejmujące organy policyjne rozpatrywane w postępowaniu głównym zdefiniowano, w art. 3 pkt 7 dyrektywy 2016/680, jako organ publiczny właściwy do zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych lub wykonywania kar, w tym ochrony przed zagrożeniami dla bezpieczeństwa publicznego i zapobiegania takim zagrożeniom, a także jako inny organ lub podmiot, któremu prawo państwa członkowskiego powierza sprawowanie władzy publicznej i wykonywanie uprawnień publicznych do tych celów.
- 51 Ponadto, zważywszy, że w pkt 135 i pkt 3 sentencji wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I Trybunał odniósł się, co się tyczy odpowiedzi na pytanie czwarte w sprawie, w której zapadł ten wyrok, do wykładni art. 10 dyrektywy 2016/680 w związku z art. 4 ust. 1 lit. a)–c) oraz z art. 8 ust. 1 i 2 tej dyrektywy, należy stwierdzić, że rozpatrywane pytanie dotyczy również wszystkich tych przepisów.
- 52 W związku z tym należy uznać, że poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 10 dyrektywy 2016/680 w związku z art. 4 ust. 1 lit. a)–c) oraz z art. 8 ust. 1 i 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że w razie gdy przepisy krajowe przewidują systematyczne zbieranie danych biometrycznych i genetycznych każdej osoby, której przedstawiono zarzuty popełnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, dla celów ich rejestracji, przy czym nie przewidują ciążącego na właściwym organie w rozumieniu art. 3 pkt 7 wspomnianej dyrektywy obowiązku weryfikacji i wykazania, czy takie zbieranie jest bezwzględnie niezbędne zgodnie z art. 10 tej dyrektywy, poszanowanie takiego obowiązku może zostać zapewnione przez sąd, do którego ten właściwy organ zwrócił się dla celów przymusowego wykonania wspomnianego zebrania danych, w stosownym przypadku wraz z nałożeniem wymogu przekazania akt postępowania karnego.
- 53 Należy przypomnieć, że art. 10 dyrektywy 2016/680 stanowi przepis szczególny regulujący przetwarzanie szczególnych kategorii danych osobowych, w tym danych biometrycznych i genetycznych. Przepis ten służy zapewnieniu wzmocnionej ochrony osoby, której dane dotyczą, ponieważ ze względu na ich szczególną wrażliwość i kontekst, w jakim są one przetwarzane, rozpatrywane dane mogą powodować, jak wynika z motywu 37 wspomnianej dyrektywy, poważne ryzyko naruszenia podstawowych praw i wolności, takich jak prawo do poszanowania życia prywatnego i prawo do ochrony danych osobowych, zagwarantowane w art. 7 i 8 Karty (wyrok Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I, pkt 116; a także wyrok z dnia 30 stycznia 2024 r., Direktor na Glavna direktsia „Natsionalna politsia” pri MVR – Sofia, C-118/22, EU:C:2024:97, pkt 47).
- 54 W tym celu, jak wynika z samego brzmienia tego art. 10, wymóg, zgodnie z którym przetwarzanie danych wrażliwych jest dopuszczalne „wyłącznie wtedy, jeżeli jest bezwzględnie niezbędne”, powinien być interpretowany jako definiujący bardziej rygorystyczne warunki zgodności

z prawem przetwarzania takich danych, w porównaniu z warunkami wynikającymi z art. 4 ust. 1 lit. b) i c) oraz z art. 8 ust. 1 dyrektywy 2016/680, które odnoszą się jedynie do „niezbędności” przetwarzania danych objętych, w sposób ogólny, zakresem stosowania tejże dyrektywy [zob. podobnie wyrok Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I, pkt 117; a także wyrok z dnia 4 października 2024 r., Bezirkshauptmannschaft Landeck (Próba uzyskania wglądu do danych osobowych przechowywanych w telefonie komórkowym), C-548/21, EU:C:2024:830, pkt 107].

- 55 I tak w wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I Trybunał orzekł, że przepisy krajowe przewidujące systematyczne zbieranie danych biometrycznych i genetycznych każdej osoby, której przedstawiono zarzuty popełnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, bez przewidzenia obowiązku weryfikacji i wykazania przez właściwy organ, czy to zbieranie danych jest „bezwzględnie niezbędne” zgodnie z obowiązkiem ciążącym na nim na mocy art. 10 dyrektywy 2016/680, są co do zasady sprzeczne z art. 10, jako że takie przepisy mogą prowadzić w sposób niezróżnicowany i ogólny do zbierania danych biometrycznych i genetycznych większości osób, którym przedstawiono zarzuty (zob. podobnie wyrok Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I, pkt 128, 129, 135).
- 56 W tym kontekście Trybunał wskazał jednak w pkt 133 wyroku Rejestracja danych biometrycznych i genetycznych I, że do sądu odsyłającego należy w szczególności zweryfikowanie, czy w celu zagwarantowania skuteczności art. 10 dyrektywy 2016/680 można dokonać wykładni prawa krajowego w sposób zgodny z prawem Unii. W związku z tym, czyniąc to, Trybunał zwrócił się do tego sądu o ustalenie, czy prawo krajowe umożliwia właściwym organom w rozumieniu art. 3 pkt 7 tej dyrektywy przeprowadzenie oceny „bezwzględnej niezbędności” zbierania zarówno danych biometrycznych, jak i danych genetycznych osoby, której dane dotyczą, dla celów rejestracji tych danych. Trybunał zamierzał zatem przypomnieć temu sądowi, że zasada pierwszeństwa wymaga od niego w szczególności interpretowania w możliwie najszerszym zakresie jego prawa wewnętrznego w sposób zgodny z prawem Unii [zob. podobnie wyrok z dnia 27 kwietnia 2023 r., M.D. (Zakaz wjazdu na Węgry), C-528/21, EU:C:2023:341, pkt 99 i przytoczone tam orzecznictwo]. W konsekwencji wspomniany punkt ograniczał się do wskazania temu sądowi, iż powinien sprawdzić, czy prawo krajowe może być interpretowane w ten sposób, że organy właściwe w zakresie tego przetwarzania danych są w stanie przeprowadzić ocenę, do której są zobowiązane na mocy tego art. 10.
- 57 Wynika z tego, że jak podkreślił rzecznik generalny w szczególności w pkt 24 i 55 opinii, w przeciwieństwie do założenia, na którym opierają się pytania sądu odsyłającego, w braku obowiązku przeprowadzenia przez właściwy organ na mocy prawa krajowego oceny „bezwzględnej niezbędności” przetwarzania, którego organ ten dokonał lub którego zamierza dokonać, sąd, do którego zwrócono się o rozpatrzenie takiego przetwarzania danych osobowych dokonanego przez ten właściwy organ, nie może zamiast niego zapewnić poszanowania obowiązku ciążącego na owym organie na mocy wspomnianego art. 10.
- 58 Należy zatem stwierdzić, że wykładnia prawa krajowego, w ramach której sąd odsyłający zamierza sam ocenić, czy zbieranie danych biometrycznych i genetycznych osoby, której dane dotyczą, jest „bezwzględnie niezbędne”, nie może zagwarantować zgodności z prawem Unii ustawodawstwa krajowego takiego jak to, o którym mowa w pkt 57 niniejszego wyroku, jako że nie pozwala ona w każdym razie zaradzić brakowi ciążącego na właściwych organach na mocy tego ustawodawstwa obowiązku weryfikacji i wykazania „bezwzględnej niezbędności” takiego zbierania danych.

- 59 Takie stwierdzenie znajduje ponadto potwierdzenie w okoliczności, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy, jak wynika z pkt 18, 20, 22 i 23 niniejszego wyroku, przepisów krajowych przewidujących, że zbieranie danych biometrycznych i genetycznych osób, którym przedstawiono zarzuty popełnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, podlega przymusowemu wykonaniu za zezwoleniem wydawanym na wniosek właściwych organów przez właściwy sąd, w przypadku gdy osoba, której dane dotyczą, nie wyraża zgody na takie zebranie. Natomiast, jak potwierdził rząd bułgarski na rozprawie w odpowiedzi na pytanie Trybunału, jeżeli osoba, której dane dotyczą, wyraziła na to zgodę, takie zezwolenie sądowe nie jest wymagane, wobec czego właściwe organy mogą dokonać wspomnianego zbierania danych wyłącznie na podstawie tej zgody.
- 60 W konsekwencji w takiej sytuacji właściwy sąd nie jest z założenia w stanie zapewnić ochrony prawnej osobom, których dane dotyczą i które wyraziły taką zgodę, w szczególności w odniesieniu do kontroli przestrzegania przez właściwe organy wymogu bezwzględnej niezbędności, stosownie do jego wykładni dokonanej w orzecznictwie przytoczonym w pkt 53–55 niniejszego wyroku.
- 61 Z powyższych rozważań wynika, że na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć, iż art. 10 dyrektywy 2016/680 w związku z art. 4 ust. 1 lit. a)–c) oraz z art. 8 ust. 1 i 2 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że w razie gdy przepisy krajowe przewidują systematyczne zbieranie danych biometrycznych i genetycznych każdej osoby, której przedstawiono zarzuty popełnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, dla celów ich rejestracji, przy czym nie przewidują ciążącego na właściwym organie w rozumieniu art. 3 pkt 7 wspomnianej dyrektywy obowiązku weryfikacji i wykazania, czy takie zbieranie jest bezwzględnie niezbędne zgodnie z art. 10 tej dyrektywy, poszanowanie takiego obowiązku nie może zostać zapewnione przez sąd, do którego ten właściwy organ zwrócił się dla celów przymusowego wykonania wspomnianego zebrania danych, ponieważ to na owym właściwym organie ciąży obowiązek przeprowadzenia oceny wymaganej na mocy tego art. 10.

W przedmiocie pytania drugiego

- 62 Ze względu na odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze nie ma potrzeby udzielania odpowiedzi na pytanie drugie.

W przedmiocie kosztów

- 63 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/680 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW w związku z art. 4 ust. 1 lit. a)–c) i z art. 8 ust. 1 i 2 tej dyrektywy

należy interpretować w ten sposób, że:

w razie gdy przepisy krajowe przewidują systematyczne zbieranie danych biometrycznych i genetycznych każdej osoby, której przedstawiono zarzuty popełnienia umyślnego przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego, dla celów ich rejestracji, przy czym nie przewidują ciążącego na właściwym organie w rozumieniu art. 3 pkt 7 wspomnianej dyrektywy obowiązku weryfikacji i wykazania, czy takie zbieranie jest bezwzględnie niezbędne zgodnie z art. 10 tej dyrektywy, poszanowanie takiego obowiązku nie może zostać zapewnione przez sąd, do którego ten właściwy organ zwrócił się dla celów przymusowego wykonania wspomnianego zebrania danych, ponieważ to na owym właściwym organie ciąży obowiązek przeprowadzenia oceny wymaganej na mocy tego art. 10.

Podpisy